

— Защо? Защото който обича менъ трѣбва да обича и народа, изъ чийто недра съмъ излѣзаль азъ: и ето такъвъ народъ ражда таково чедо! — Ще кажете, това е вече вироглаво самомнѣние! Но този който се исповѣдва така не е духовенъ постникъ и нѣма защо да се прѣструва скроменъ; освѣнъ онова що дължи Богу, всичко друго той е извоювалъ самъ на свои плѣщи — и вие искате отъ такъвъ човѣкъ да бѣде скроменъ и не тѣй невздържаенъ въ самомнѣнието си! Вие знаете ли знаменития изразъ на Хелвеция: *L'homme qui n'est pas passionné est stupide*. Вий, убоги духомъ проповѣдници на скромността, придружете Петйофи въ разходкитѣ му по родния край, вижте какъ народа се радва на своето свидно чедо, та послѣ кажете, ако ви е кефъ, че той се самооболъжава. — Вижте какъ го посрѣщатъ вредъ като царь.... Жителитѣ на това или онова село, на този или онзи градецъ, научени за идването му, излизатъ да го посрѣщнатъ. Съ викъ и залпове поздравляватъ идването му младежитѣ, яхнали на коне; момитѣ поднасятъ лавровъ вѣнецъ на пѣвѣца на любовта. Вечерта въ негова честь има шедствие съ факли. Градскитѣ комитетски конгрегации му даватъ най-почетни длѣжностни титли.... „Признавамъ, това никакъ не ме изненадва“ пише той. — Когато още небѣхъ виждалъ печатано своето име, а го драцахъ по книгитѣ само за свое удоволствие, когато бѣхъ сатистъ при Пещенския театръ и приносяхъ бира и сюджуци на актьоритѣ, когато стоехъ на стража или варѣхъ качамакъ за моитѣ другари войници и на мраза мияхъ паницитѣ, та и мивката замръзваше въ рѣцетѣ ми.... всѣкога и вредъ азъ носѣхъ въ себе си ясно съзнание за това което ще бѣде, което ще доживѣя. Лежащъ на голия одѣръ въ стражарницата, блѣнувахъ, азъ какъ ще си извоювамъ име, което и рѣмжащата глутница критици по цѣлия свѣтъ не ще може да унищожи. И тоя блѣнъ става дѣйствителностъ, по скоро отколкото самъ азъ мислѣхъ. Кѣждѣто и да отидѣ, мене ме прѣгрѣщатъ, обичатъ ме. И азъ взимамъ смѣлостъ да кажа на народа, който ми искава така съчувствията си, че той не пилѣи напусто своитѣ съчувствия!“ — Охо! струва се въ сжщо врѣме рѣмженето на критицитѣ: — и тоя дриплю, тоя недоученъ ученикъ, тоя гнѣвенъ демократъ, чийто стихове дори не се скандиратъ правилно — споредъ еди-кой-си учебникъ за стихословеніето! — този самонадѣвенъ хвалипрѣцко, който не употребява отъ десетъ и двѣ правилни рими — той, той и такова

Г. Чогу. 214
ср. 619

Л ?

издр

мислѣ

м. 11442